

V paláci Tógú se toho moc nezměnilo. Mariko je zpět ve funkci a stojí mi po boku, jako bych nikdy neodjela. Bože, mám takové štěstí, že teď můžu hned dvě místa na světě nazývat svým domovem! Mount Shasta a Tokio – obě města jsou mojí součástí a už mě nedělí na dvě poloviny. Jsou spletená jako copánek, takže už je nikdo nikdy nerozmotá.

Osmačtyřicet hodin po našem příjezdu sedím v salonku. Táta je tu taky, máma se šla projít, protože nechce, aby ji naše návštěva viděla. Všude kolem to bzučí jako v úle. Komorníci v nejlepších oblecích s nejrůznějšími stupni nervozity na tváři. Císařský personál kmitá tam a zpátky a nabízí občerstvení. I můj nový bodyguard tu je – muž se širokou čelistí a sklonem nosit černé brýle i uvnitř. Neustále se tváří, jako by žvýkal vosy. I tisk už dorazil – Jui Satová a její fotograf. Jui je šéfredaktorkou časopisu *Žena dnes*, exkluzivního periodika, které je známé svými pokrokovými postoji k ženské otázce. Tohle byl můj nápad. Říká se přece: Když je nemůžeš porazit, přidej se k nim. Můj krok nemá obdoby. Ještě nikdy se nestalo, aby člen císařské rodiny poskytl exkluzivní interview komukoli mimo Císařský tiskový klub.

Pan Fučigami mi dal vybrat z několika ženských časopisů a rozložil mi je na stůl jako vějíř.

Mariko mi popráší tváře poslední vrstvou zdravíčka. Interview se objeví v tištěné verzi časopisu a budou tam i obrazy.

Fotograf cvakne pár zahřívacích fotek. Dohodli jsme se předem, že veškerý obrazový materiál bude nejdřív schválen Císařskou agenturou. Článek nám sice pošlou k nahlédnutí, ale nebudeme ho moct měnit, takže konečné rozhodnutí je na *Ženě dnes* „Určitě chcete mít na sobě toto?“ kousne se Mariko do spodního rtu. Na moji volbu garderoby se dnes ptá už počtvrté.

Uhladím si tmavě modrou sukni a zkontroluju perlové knoflíky na svetru. Pod ním mám tričko s nápisem Riots, Not Diets, i když ten nápis asi stejně nikdo neuvidí. Na tom ale nesejde – stačí, že vím, že tam je.

Jui se hluboce ukloní. „Děkuji za čest s vámi udělat rozhovor, Výsosti.“

Nakloním hlavu a nabídnu jí ruku. Uběhne jeden nervózní okamžik, než ruku přijme. Stiskne mi ji pevně a sebevědomě. Začnou v mně hlodat pochybnosti. Co jsem to zase provedla? Přeskočilo mi? Do čeho jsem se to zase namočila? Místo toho, abych se svůj strach pokusila zahnat, mu dám volný průběh. Jen ať si očichá terén a zjistí, že pokud budu říkat pravdu, není se čeho bát.

Jui se posadí na pohovku a asistentka jí podá poznámkový blok. Žádnou z otázek jsem předtím neviděla a nečetl je ani pan Fučigami. Mariko vycouvá. Dohodli jsme se, že jakmile začneme, nic nás nebude přerušovat. První polovinu rozhovoru dám sama, na druhou se k nám připojí můj otec.